

paadraget sig Lungebetændelse og Lungehindebetændelse, der havde gjort ham uarbejdsdygtig fra den 5. September til 4. December 1916 og betydelig svækket hans Helbred. Efter Retslægeraadets Erklæring maatte Retten antage, at Sygdommen var opstaaet under Arrestopholdet den 26. August 1916, og at muligt Savnet af Uldtrøjen havde bidraget dertil, kunde ikke benægtes. Det vil altsaa ses heraf, at Retslægeraadet er gaaet ud fra, at hans Sygdom skyldes, at han blev berøvet denne Uldtrøje, og at som Følge heraf tilkendte Retten ham saa stor en Erstatning.

Jeg fremhæver dette ikke just for at opholde mig over Behandlingen af Varetægtsfanger rundt om i Arresterne, skønt den vist i mange Tilfælde lader meget tilbage at ønske, og jeg vil bede den højtærede Justitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa Behandlingen rundt om i Arresterne, hvor der vistnok ofte gaar ret artige Ting i Svang overfor Varetægtsarrestanter, om hvem man endnu ikke ved, om de er skyldige i den Forbrydelse, hvorfor de er sigtede. Det er jo ofte en overordentlig nedværdigende Behandling, der bliver den til Del, som bliver arresteret. Hvad enten det viser sig, at han er skyldig eller ikke, ved man i hvert Fald, paa det Tidspunkt han bliver arresteret, ikke noget om, hvorvidt han er skyldig eller ej. Det er en meget nedværdigende Behandling. Man bliver imod sin Villie puttet i Bad, det siges endda i adskillige Tilfælde i snavset Vand — Renligheden lader vistnok ofte noget tilbage at ønske —, man bliver maalt, fotograferet til Forbryderalbumet og faar Fingrene paa Sværtepuden, for at der kan blive taget Fingeraftryk af en, og i det hele taget behandlet som et Objekt, hvis frie Villie er fuldkommen berøvet en. Det er selvfølgelig ganske overordentlig nedværdigende, navnlig naar det træffer en Mand, som er uskyldig; det kan ogsaa være nedværdigende for den, som virkelig er skyldig, men overfor ham vil Opfattelsen i Almindelighed ikke være særlig medynksfuld.

Men, som sagt: Den Behandling, vedkommende Murer har været Genstand for i Arresten, er endda ikke for mig den væsentligste Grund til at fremdrage Sagen, thi Behandlingen i Arresten kan, hvis der er noget at rette paa den, rettes rent administrativt ved Indskriden fra Justitsministeriet, ved at lade de paagældende Fængselsmyndigheder forstaa, at de skal optræde humant overfor de Fanger, som

de har under sig. Grunden til, at jeg fremdrager Sagen, er, at det for mig navnlig er et nyt Vidnesbyrd om, hvor letsindigt man ofte bærer sig ad, naar man arresterer Folk, det grove Misbrug af Varetægtsarrest, der finder Sted her i vort Land. Det er navnlig det, der har gjort, at jeg har ønsket at fremdrage denne Sag her og tillige fremføre nogle andre Eksempler, thi herom synes jeg, at Murerens Sag er et kraftigt Vidnesbyrd. Jeg skal indrømme, at jeg kender ikke den paagældende Sags Akter, jeg ved kun, hvad der er refereret i Bladene, men det er sikkert rigtigt, at Grundlaget for Arrestationen, Mistanken mod ham, var meget løst begrundet, i hvert Fald løsere, end den bør være, naar man gaar til en saa indgribende Foranstaltning som at berøve en Mand hans Frihed, tage ham bort fra hans Arbejde, hans Hjem, alle de Forhold, hvorunder han lever. Jeg vil sige, at selv om Mureren havde vist sig at være skyldig, vilde det ganske sikkert have været muligt for Dommeren at faa den Forbrydelse opklaret uden at arrestere Manden. En saadan Ting — han var sigtet for at have stjaalet nogle Mursten fra en Oplagsplads — maa man dog virkelig kunne faa oplyst uden at behøve at sætte Manden i Varetægtsarrest og berøve ham Friheden. Det kan ikke være saa kompliceret at faa en saadan Forseelse oplyst, at det er nødvendigt at sætte Manden i Varetægtsarrest. Det, der navnlig har irriteret mig i denne Sag, er, at man giver en saadan Mand den Ekstrastraf, som det faktisk er at blive puttet i Varetægtsarrest. Det er jo ingen Spøg at blive sat i Varetægtsarrest, det kan ødelægge sin Mand fuldstændig økonomisk, og vi har set, at det undertiden ogsaa kan ødelægge et Menneske legemligt at blive puttet i Fængsel. Det kan bringe en saadan Forstyrrelse i hans Forhold, at han og hans Familie bogstavelig talt aldrig forvinder det. Jeg er fremdeles af den Opfattelse, at der drives et groft Misbrug med Varetægtsarresten. Det ser ud, som om vore Dommere i al Almindelighed ligefrem ikke kan tænke sig at lade en Lejlighed til at anvende Varetægtsarrest gaa tabt. De synes næsten at slutte modsætningsvis fra Grundlovens § 80. I denne Paragraf staar der: „Ingen kan underkastes Varetægtsfængsel for en Forseelse, som kun kan medføre Straf af Pengebod eller simpelt Fængsel“. Man synes næsten at slutte saaledes, at naar Sigtelsen angaar en Forbrydelse, som kan medføre højere Straf